

Etajul 367

de Veronica Iani, 17 martie 2020

Liza trânti telefonul pe birou.

„Credeam că este cea mai bună prietenă a mea! Cum a putut să-mi facă așa ceva? Invidioasa! Nu mai vorbesc în veci cu ea.”

Deschise o carte, dar o aruncă după câteva secunde.

„Nu pot să fac nimic. Mai bine merg până la buni.”

O zbughi pe ușă, strigând:

– Mami, plec până jos, la buni!

Apăsă de câteva ori pe butonul de la lift.

„De abia se mișcă. Hai odată!”

Liza apăsă îndelung. În buzunar, telefonul începu să vibreze.

„Ha... Alina! se strâmbă. Degeaba încerci să îmi explici că a fost o simplă greșeală, ia uite cum te blochez chiar acum! Nu mai poți să îmi trimiți niciun mesaj!”

Liza intră în lift. Își aranjă părul în oglindă și apăsă butonul pentru etajul 3.

– Bună ziua, bine ai venit la noi! se auzi din tavan o voce distorsionată, ca de robot.

– Poftim?!

Lisa privi în sus, încercând să descopere difuzorul și apăsă iar 3, etajul unde locuia bunica sa.

– Ne pare rău, dar liftul acesta se deplasează doar în sus.

– Cee?! Acesta este singurul lift din bloc și el merge acolo unde vreau eu: la etajul 3! Iar noi deja suntem la ultimul etaj. Mai sus nu se poate.

– Vai, tocmai tu, o fetiță atât de ambițioasă, să spui că mai sus nu se poate? Normal că se poate. Atenție!

Liftul porni cu o viteză amețitoare. Pe ecranul electronic numerele se derulau într-un ritm nebun: 11, 12... 31... 51... Liza simțea o presiune din ce în ce mai mare, de parcă cineva i-ar fi trântit saci cu cartofi pe umeri.

– Oprește!!

Liftul încetini și opri. Pe ecran, cifrele luminoase indicau etajul 367. Ușile se deschiseră și acordurile stridente ale unei fanfare îi străpunseră auzul. Își acoperi urechile cu mâinile. Dirijorul fanfarei se întoarse spre ea și, printr-o plecăciune, îi făcu semn să iasă. Pășii cu teamă. Fanfara intona „Marșul

triumfal” de Verdi. Totdeauna îi plăcuse această melodie, însă, acum, o scotea din minți. Părea a fi ajuns într-un spital de nebuni. Dirijorul făcu un semn și cântecul se opri:

– Bine ați venit la noi, domniță! De când vă așteptam!

– Pe mine?

– Da, sunteți Liza, fetița cea mai deșteaptă, mai ambițioasă...

Dirijorul se opri, tuși încurcat, scoase repede o foaie din buzunar și continuă să citească: – ... frumoasă, ascultătoare...

– Stai, ce-i nebunia asta? Unde mă aflu?

Se auzi un murmur. Membrii orchestrei îi întoarseră dezaprobat spatele și plecară.

– Nebunie?! o săgetă cu privirea dirijorul.

Plecă și el.

Liza rămase singură. Pe jos, în fața ei, un covor roșu se întindea până hăt departe. Își scoase telefonul. Avea semnal, așa că încercă să își sune mama, apoi tatăl, bunică, bunicul, unchiul și mătușile. De fiecare dată apărea mesajul „Încercați în altă parte”. Pe Alina nu o sună.

„Nu-mi sun dușmanii!”

Dădu să se întoarcă în lift, însă descoperi cu groază că acesta dispăruse.

Cum nu era nimeni pe care să întrebe unde se află, porni pe covorul roșu. După o vreme, zări niște oameni și o luă la fugă spre ei. Se îmbulzeau în jurul unei tarabe, pe care erau așezate tot felul de jucării din lemn. Vânzătorul privea de sus la cei din jur, împărțind zâmbete în dreapta și-n stânga.

– Vai, dar ce jucării frumoase ați făcut! Nu am mai văzut așa ceva! Ce lucrătură, ce finețe! strigau oamenii.

– Da, mulțumesc, le-am făcut pentru a le dăruia copiilor săraci. Îmi place să fac fapte bune.

În aceeași clipă, jucăriile dispărură. Însă nimeni în afară de Liza nu păru să bage de seamă. Laudele curgeau în continuare.

– Ce ciudat! Jucăriile au dispărut, dar voi le lăudați în continuare, zise Liza încet, însă vorbele ei răsunară cu putere.

Oamenii se întoarseră încruntați, iar vânzătorul aruncă după ea cu un ghem de sfoară. Nedumerită, plecă mai departe. Dădu în curând peste două doamne, care stăteau de vorbă, gesticulând.

– Vai, ce gospodină ești! Toată ziua ești ba la piață, ba cu copiii, zise una dintre ele, arătând spre sacoșa celeilalte.

– Da, mulțumesc, de mică am fost așa. Eram cea mai harnică din casă. Nimeni nu mă întrecea.

– Hei, vi s-a golit sacoșa! zise Liza.

Doamna se înroși la față:

– Cum îndrăznești să mă critici? Valea!

Fetița plecă, ridicând din umeri. Următoarea întâlnire fu și mai ciudată. Un domn stătea în fața unui dulap cu rafturi în care erau puse doar două cărți. Un șir lung de oameni se perinda prin fața lui, strângându-i mâna și felicitându-l:

– Sunteți un scriitor atât de faimos! Ați scris atât de multe cărți minunate!

– A scris doar două cărți, nu vedeți? râse Liza.

Scriitorul luă una din cărți și aruncă după ea.

„Hm, îi place să fie lăudat degeaba!” mormăi ea și dădu să plece.

– Puneți mâna pe ea, puneți mâna pe ea!

Un polițist se apropia în viteză, conducând o motocicletă cu ataș. Liza se trezi legată fedeleș și aruncată în motocicletă. Ar fi vrut să ceară ajutor, însă, toți oamenii pe lângă care trecea huiduiau și aruncau după ea cu diverse obiecte. Ajunși la sediul Poliției, nimeni nu a stat să îi asculte tânguile. Fu dusă într-o celulă goală și întunecoasă. Neavând măcar un pat, se așeză pe jos. Începu să plângă. Telefonul tot nu funcționa.

Într-un colț al camerei se mișcă o umbră. Liza sări speriată în picioare.

– Stai liniștită, se auzi o voce blândă, iar un bătrân cu barba căruntă se apropie de ea.

– Cine ești?

– Un simplu om, zâmbi bătrânul.

– Ajută-mă să scap de aici, te rog. Sunt nevinovată. Nici măcar nu înțeleg unde mă aflu.

– Nu ți-ai dat seama încă? În Ținutul vorbelor goale.

– Vorbelor goale? se miră Liza.

– Ce sunt laudele, dacă nu vorbe goale? Oameni fără minte, oftă bătrânul. Sunt atât de fericiți să le audă, chiar și când nu sunt adevărate.

– Eu de ce am ajuns aici? Nu îmi plac laudele.

– „Cum ai putut să le spui colegilor că am luat nota 9, când, de fapt, am luat 10?”

Liza rămase înmărmurită. Vocea bătrânului suna exact ca vocea ei. Și de unde știa că exact acestea erau cuvintele pe care i le spusese Alinei? De aici pornise cearta lor.

– Și, ce, nu am avut dreptate să mă supăr? Alina a mințit! se răsti Liza.

– Dar dacă luai 9 și ea spunea celorlalți că ai luat 10, te mai supărai?

Ochii Lizei luciră vesel:

– Nu, cum să mă supăr? Trebuie să rămân un model pentru colegi. Dar, lasă-mă cu chestiile astea acum, spune-mi cum scap de aici? Locul ăsta nu are un director, ceva? Voi cere să facă dreptate și să-mi dea drumul.

– Să ți se facă dreptate? Conducătorul locului se numește Slavă deșartă și nu îți va da drumul în veci. Ai devenit periculoasă pentru el atunci când ai început să le spui oamenilor adevărul: că jucăriile au dispărut, că sacoșa doamnei s-a golit. Slavă deșartă se hrănește cu laude și de abia așteaptă să fure munca și faptele bune ale oamenilor.

Te-a aruncat aici, dar vor veni după tine și vor avea grijă să uiți tot ce ai văzut. Îți vor spune atât de multe laude, încât inima ta se va împietri, nu vei mai suporta ca cineva să aibă vreo părere proastă despre tine, se va strecura apoi invidia, vei începe să îi judeci pe cei care nu te laudă...

O cheie se auzi în broască și ușa se trânti de perete. Fetița se agăță de brațul bătrânului:

– Nu lăsa să se întâmple toate acestea, trebuie să fie o cale de scăpare, te rog!

Polițistul intră rânjind. Fetița se ascunse în spatele bătrânului.

– Smerenia este salvarea, îi șopti el, însă este greu de dus. Crezi că ești în stare să primești o dojană fără să te superi? Că poți face o faptă bună fără să te lauzi? Să nu te mai umfli în pene când alții te laudă? Să muncești fără a aștepta laude?

– Voi încerca, te rog!

Polițistul întinse mâinile spre ea.

– Ca să repari o greșală trebuie să te întorci prin același loc prin care ai intrat în ea, mai apucă să spună bătrânul înainte ca fetița, care se zbătea în brațele gardianului, să dispară pe ușă.

– Liftul? Țipă Liza, sperând că bătrânul o va auzi.

– Nu! Ca să repari o greșală trebuie să te întorci prin același loc prin care ai intrat în ea, auzi Liza tot mai slab vocea bătrânului.

„Liza, liniștește-te ca să poți gândi, își repeta ea. Care este locul prin care am intrat în greșală? Care este?”

Strânsoarea gardianului era groaznică. O durere ascuțită îi săgetă corpul. Telefonul îi intra pe sub coaste.

„Telefonul”, scânci Liza.

Reuși cu greu să îl scoată din buzunar.

„Telefonul!” aproape că îi veni să strige de bucurie.

Știa ce are de făcut. Încetă să se mai zbată și se lăsă moale în brațele gardianului, ca și cum i s-ar fi făcut rău. Pe ascuns, deschise telefonul, căută înfrigurată numele Alinei, îi deblocă numărul și tastă mesajul: „Iartă-mă! M-am supărat pe tine nu pentru că ai mințit, ci pentru că nu mi-a convenit că nu am fost lăudată.”

Liftul începu să coboare cu viteză amețitoare. Numerele de pe ecranul electronic descreșteau rapid. Liza își simțea corpul aproape plutind. La etajul 3 liftul se opri cu o smucitură.

Telefonul vibră. Pe ecran apăru mesajul Alinei: „Am mințit că ai luat 9. Iartă-mă! Te rog, răspunde-mi.”

Ușile liftului rămâneau închise. Liza întinse încet mâna spre butonul de deschidere. Pentru câteva clipe, în locul cifrei 3 apăru scris: „Cobori de te înalți/ Urci când cobori.”

Apoi ușile se deschiseră.

ACTIVITĂȚI PROPUSE DE IOANA REVNIC

Discută

Și scrie - la scriempovesti@gmail.com - ce crezi!

1. De ce s-au certat Liza și Alina?
2. Ce părere ai despre reacția Lizei și despre comportamentul Alinei?
3. Unde a ajuns Liza, călătorind cu liftul fermecat?
4. Prezintă acel loc, folosind detaliile din text.
5. Ce trebuie să facă Liza, pentru a scăpa din lumea în care ajunsese?
6. Caută pe www.dexonline.ro sensurile cuvintelor: „invidios”; „slavă”; „deșert, deșartă” (adjectiv); „smerenie”.
7. Tu ce simți când ești lăudat(ă)? Dar când faci ceva bun și nu primești nicio laudă?

Joacă-te!

Scrie un scurt text în care să descrii Ținutul vorbelor goale, așa cum ți-l imaginezi tu. Apoi desenează acest loc.

Provocare:

Împacă-te cu cineva cu care te-ai certat.